

още веднажъ. Насреща му бѣше Ибрахимъ Хасанъ съ дигната сабя, среброто на откачена верижка звѣнѣше тихо върху ножницата, единъ брилянть блестѣше заедно съ острието, като око на комета. Ала Донъ Педро спрѣ дигнатата ржка само съ единъ жестъ, а съ другата ржка той дръзко хвана брадата на Ибрахимъ Хасанъ.

— Кълна се въ името си, каза той звучно, че ще ви изпратя завинаги при вашия майсторъ заедно съ неговата картина, — азъ още виждамъ едно праздно мѣсто за васъ на плафона! А сега, вървете да спите!

Ибрахимъ Хасанъ се смути; той вдигна замислено очи: горе се радваха хиляди амури срѣдъ съблазнителнитѣ усмивки на грациитѣ; опашката на единъ паунъ слизаше до земята. Ибрахимъ Хасанъ бѣ трогнатъ, той тѣй обичаше изкуството! — най-сетне той въздѣхна и спусна бавно ржката си. Жестътъ, обаче, бѣ несполучливо копие: сабята бѣ съвършено излишна.

Тогавя празничната зала се очърта равно въ свѣтлини, атлазитѣ се раздиплиха паралелно, паркетътъ се покри съ отражения. После огледалата се изправиха спокойни, цѣломждрени и хладни, сякашъ нищо не бѣ се случило. — Нѣколко пажове се притекоха, розови и стройни върху безупречнитѣ си крака, тѣ заобиколиха бързо Ибрахимъ Хасанъ и отнеха сабята му; церемонимайсторътъ посочи трагично съ позлатения си жезълъ дъното на коридора; една дама се засмѣ високо. — Ибрахимъ